

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΕΠΕΥΘΕ
ΠΙΣΤΟΥ
Η ΚΡΗΤΗ ΕΠΕΥΘΕΡΑ
889-59 / ΛΕΥ

889-59
ΛΕΥ

Η
ΚΡΗΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΤΑΘΕΝ ΔΕ,

Ἀπὸ τῆς Σκηνῆς τῆς ἐν Κερκύρᾳ
Φιλαρμονικῆς «Μάντζουρος»

Κατὰ τὰς ἑσπέρας τῆς 15, 16, καὶ 20 τοῦ μηνὸς
Δεκεμβρίου 1898

καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Κερ-
κύρας κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς
9ης Μαΐου 1899

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΡΜΗΣ»
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡᾳ



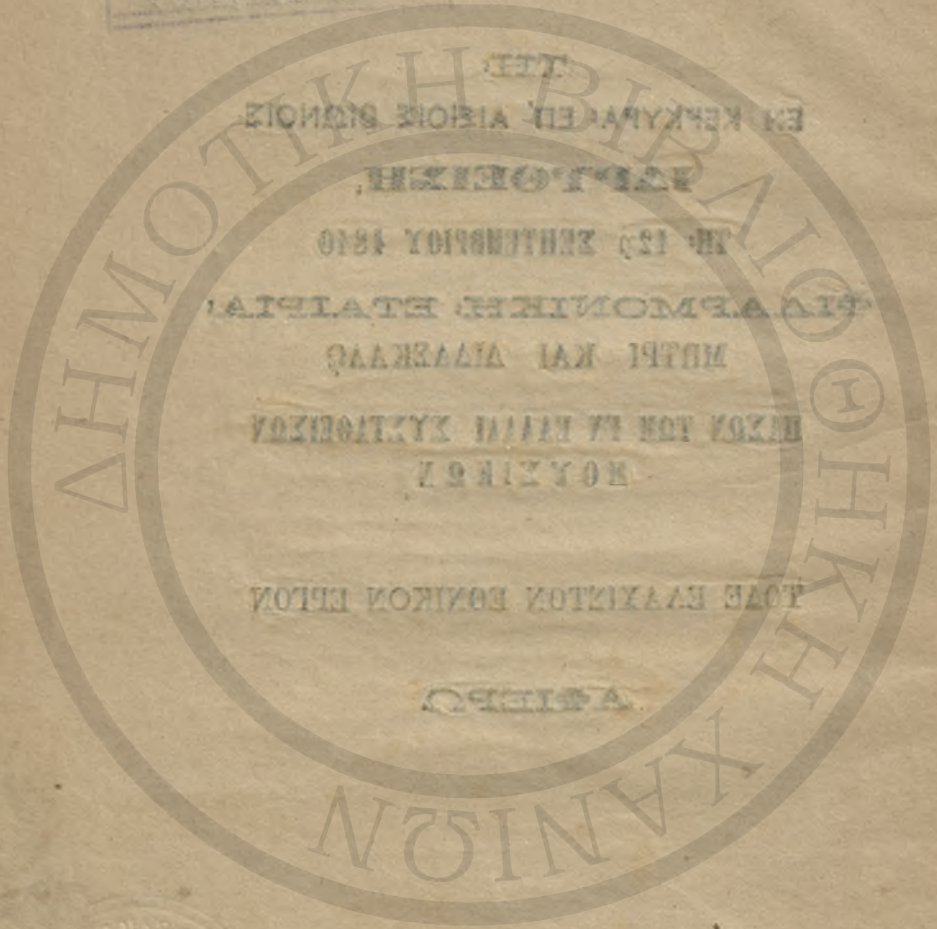


ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Λογ. έριθ. 19400
Χρονολ. Πάσης. 8.3.1963
ΕΙδικότης
Άριθ. 889.59/ΛΕΥ

ΤΗ:
ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ: ΕΠ' ΑΙΣΙΟΙΣ ΟΙΩΝΟΙΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΗ,
ΤΗ: 12^η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1840
ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ: ΕΤΑΙΡΙΑ:
ΜΗΤΡΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ
ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΣΥΣΤΑΘΕΙΣΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ
ΤΟΔΕ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ
ΑΦΙΕΡΩ



RECEIVED
1891
MAY 18 1891
NEW YORK



Παρακολουθῶν τὸ ἀνέκαθεν ἐπικρατήσαν σύστημα ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τῆς πνευματικῆς ἐργασίας τοῦ ῥ' ἀφιερῶσι τὰ ἔργα τῆς διαβολῆς καὶ εἰς προσφιλεῖς εἴτε ἐξέχοντα ἀντικείμενα, τὸ μὲν πρῶτον ποιητικὸν ἔργον μου, ἦτοι τὴν Μικρὰν Ποιητικὴν Ἀρθοδέσμητὴν ἀφιέρωσα τῷ λαμπρῶς λειτουργοῦντι καὶ ἐπ' αἰσίοις οἰωροῦντι ἐργαζομένῳ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου, Δραματικῶ Συλλόγῳ Κερκύρας.

Τὴν αὐτὴν ἀκολουθῶν ἀρχὴν, τὸ παρὸν ἐλάχιστον μὲν ἐν τῷ ὄγκῳ, ἴσως ὁμῶς μέγιστον ἐν τῷ σκοπῷ ἔργον ἀφιερῶ τῇ ἐπ' αἰσίοις οἰωροῦντι συσταθείσῃ καὶ ἅπαν εὐδοκίμως λειτουργοῦσῃ Φιλαρμονικῇ Ἑταιρίᾳ Κερκύρας.

Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ πλέξω τὸ ἐγκώμιον τῆς Πρώτης ἑλληνικῆς μουσικῆς ἧτις ἐνδεκα μόλις ἔτι ἀπὸ τῆς ἀναγνωρισθείσης ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἰδρύνετο ἐν τῇ κεφαλῇ ταύτῃ τῆς ἑλληνικωτάτης Ἑπτανήσου τῆς τότε διατελούσης ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν Προστασίαν. Τὸ ἔργον τοῦτο καθὼς καὶ πᾶσα περὶ τῆς ἑταιρίας ταύτης πραγματεία ἀνήκει εἰς τὸν ἱστορικόν. Περιορίζομαι δὲ μόνον ῥ' ἀναφέρω διὰ συσταθείσα ἡ ἑταιρία ὑπὸ τῶν φιλοπροόδων Κερκυραίων χάριν τῶν λιτανειῶν τοῦ Ἀγίου καὶ θαυματουργοῦ Σπυρίδωνος, ἀπέβη σὺν τῷ χρόνῳ τὸ πολυτιμώτερον κόσμημα τῆς τε Κερκύρας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀγαδείλασα πλείστον καλλιτέχνας τῆς θείας τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ὀρφέως Τέχνης δι' ὧν συνεστήθησαν πᾶσαι αἱ ἐν Ἑλλάδι Μουσικαί, δι' αὐτῆς τέλος ἐξήρθη τὸ ἐπι φιλομουσίᾳ γόητρον τῶν Κερκυραίων δικαίως δὲ πρὸς τιμὴν τῆς ἰδιαίτερας ἡμῶν πατρίδος δύναται νὰ κληθῇ Μήτηρ καὶ διδάσκαλος τῶν ἐν Ἑλλάδι Μουσικῶν.

Διρομένης τῆς αὐλαίας ἡ σκηρὴ παριστῆ τὸν λι-
μένα τῶν Χαλῶν ἐν ᾧ ὑπάρχουσι πολεμικὰ τῶν Με-
γάλων Δυναμῶν. Ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῶν Χαλῶν δια-
κρίνονται φλόγες καὶ καπνός. Εἰς τὴν σκηρὴν συ-
ναρτῶνται ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ λοχα-
γοῦ τῆς χωροφυλακῆς Χουσεῖν ἀφιχθέντος μὲ διαταγὰς ἐκ
Κωνσταντινουπόλεως.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Καλῶς σ' εὗρισκω Χουσεῖν,
τί ἔμαθες; τί ἔφαιες;
τί γὰρ χαβαρτήσι;
ἀπὸ τὴν Πόλι φέρεις;

ΧΟΥΣΕΙΝ — Σοῦ φέρω Ἐξοχότατε
τοῦ Βασιλῆα φερμάτι,
κ' ἐπιτολὴν τοῦ μ' Ἰδακάρ
προχθές εἰς τὸ Ντιβάνι

Μοῦ εἶπαρ δὲ προφορικῶς
τῆς Πόλεως οἱ ἀγάδες
ὑπισπισται καὶ αὐλικοί,
καὶ ὄλοι οἱ σοφτάδες,

Νὰ λάβης ἀσσηρότατα
Διοικητὰ τὰ μέτρα
κόψε κεφαλῆ' ἀμέτρητα
πέτρα μὴ μαιρ' εἰς πέτρα

Παρασηκῶσαν τρομερὰ
οἱ Κρητικοὶ κεφάλι,
κάψε καμπόσοις ζωρτανοῦς
τὰ φοβηθοῦν οἱ ἄλλοι.

Φρονεῖ δὲ ἡ Κυβέρησις
π' ἄν κεφαλὴν σηκῶρουν,
πταλοῦν καὶ οἱ ἀρρόδιοι
τοῦ δὲν τοὺς διορθῶρουν.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολὴ
κί' ἐπέλεισε συντόμος
κί' ἄς βασιλευσὴ γενικῶς
ὁ θάνατος κί' ὁ τρόμος.

Ὁ Χουσεΐν παραδίξει ὁ δὲ
Διοικητὴς ἀποστραφίσει ἀ-
ναγιώσκει

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Πολὺ καλὰ ὦ Χουσεΐν,
πρὸς ὅλα συμμορφοῦμαι,
πλὴν τί ζητοῦν αὐτοὶ ἰδῶ,
προσμέρης γὰ ἰδοῦμε.

Προσέρχονται ὀθωνοὶ ὅπλο-
φοροῦντες καὶ παρουσιάζου-
τες ὅπλα.

ΣΚΗΝΗ Β' — **ΒΑΣΙΛΕΥΣ**

ΟΘΩΜΑΝΟΣ Α'. — Ἡθάμεν ἰσοχότατος,
τὰ γέα γὰ σοῦ 'ποῦμεν
καὶ ὅτι πράγματα φρικτὰ
αὐτὴν Κρήτην θὰ ἰδοῦμεν.

Διδίτι ἀναθύρρους
τὸ γένος τῶν ἀπίστων,
καὶ μᾶς φοβίξει τρομερὰ
ἢ ἀναθύρρους τῶν.

Ἀσημόνησαν οἱ ἄθλιοι,
ὅτι εἶν' ὑποστειλεῖς μας,
κί' δε' ἡ ζωὴ τους κρέμαται
α' αὐτὴν τὴν θέλησιν μας.

Ἄλλὰ τολμοῦν οἱ ἀπίστοι
κεφάλι γὰ σηκῶνουν
στὰ ὅπλα γὰ προσφεύγουσε,
γὰ μᾶς ἀγασσατόνων.

ΟΘΩΜΑΝΟΣ Β. — Τοὺς δῶσαμ' ὄμως κί' ἔρροισαν
τί θὰ εἰπῆ ἄνδρεία
κ' εἰς γλῶσας παρεδώσαμεν
Ἡράκλειον καὶ Χάριον.

ΟΘΩΜΑΝΟΣ Γ.— Ἀλλὰ ἐκαῖρ' οἱ ἄπιστοι
ἀκόμη ἐπολεμοῦσαν
στὴν μιὰ μερῆν ἐκαίγοντα
στὴν ἄλλη πολεμοῦσαν

ΟΘΩΜΑΝΟΣ Δ.— Εἶνε σκυλιὰ ἐφοχότα,
κ' εἰς μὲν ἀλήθεια ἐτοῦτη,
δὲν τοὺς φοβίξει ὁ θάνατος
τὸ βόλι κ' ἡ μπαροῦτη
Τὸν θάνατον τὸν προτιμοῦν
ἀντὶ ζωῆς κ' Ἑλίου,
κ' ἄλλοις ζῶντες κήσαν
ἐντὸς τοῦ Ἑλκαδίου
Διὰ τὰ μὴ παραδεθῶν
ποῦ τόχα κατασχῆν,
τὸν θάνατον προτιμοῦσαν
στὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

ΟΘΩΜΑΝΟΣ Β.— Μιὰ τέτοια ἄπιστη γερῆ
διὰ τὰ ἡουχάση,
πολλὰ βασανιστήρια
πρέπει τὰ δοκιμάση.

Καὶ θέλουμ' ἐφοχότα
διαταγὰς δικὰς σας,
καὶ σύμφωνα τὰ πράξωμεν
με τὰς διαταγὰς σας.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Εἰς ὅλ' αὐτὰ ποῦ γίνονται
διατάξω ἰσχυρομένως
τὰ γινη ἐξολόθρευσις
στῶν Κρητικῶν τὸ γέρος

Ἄρχε ἡ τόση ἀνοχὴ,
σφαγὴ εὐθὺς τ' ἀρχίσθη
κ' ἂν ἔχη θάρρος ἡ Ἑλλὰς
ὡς βγῆ τὰ τοὺς βοηθήση.

Ἐὰν στήν Κρήτην ἄναμεν
ὄτι στήν Ἀρμενίαν
δὲν θὰ τολμοῦσι Κρητικὸς,
γὰ θέλη ἐλευθερίαν.

Εἰς τὴν περὶ ἐνώσεως
πολλὴν ἐπιμονὴν τοὺς
τὸν Ἄδην μὲ τὸν θάνατον
ὡς λάθουν ἐνώσιν τοὺς.

Ὁφείλομεν τὴν ἕπαρξιν
τῆς Αὐτοκρατορίας
στὸν τρόμον, σοῦβλισμα, σφαγὰς,
καὶ τὰς λεηλασίας.

Οἱ ἐνδοξοὶ μας πρόγονοι,
σὺν ἡλίθιοις εἰς τὴν Πόλιν,
στὸ πῦρ τὴν ἐπαράδωσαν
καὶ εἰς τὰς φλόγας ὤλην.

Τρεῖς ἰδομάδας ἰσφαζάν
κ' ἰκαίγαν ἀπανθρώπως
κ' αὐτοὺς τοὺς καλογήρους τῶν
ἐπύργων ἀδιακόπως.

Πᾶσι τῆς δόξης ὁ καιρὸς
π' ἰσπείραμεν τὸν τρόμον,
ποῦ δὲν ἐτόλμας Ῥωμῆος.
γὰ κατεβῆ στὸν δρόμον.

Ἦσαν σκληροὶ οἱ πρόγονοι
κ' ἀκλόνητοι ὡς βράχοι,
κ' ἐκρίμασαν στὸ ὑστερον
κ' αὐτὸν τὸν Πατριάρχη.

Ἄλλ' ὅμως ὡς ἀρχίσαμεν
γὰ δίρουμ' ἀμνηστίας,
ἐπείραμεν τὸν ὄλεθρον
τῆς Αὐτοκρατορίας

Παρτῶ τὸν τρόπον φέροντες
με σπᾶνι τυρωμένην
οἱ ἦρωες πατέρες μας
ἐμβῆκαν καὶ σὴν Βιέρην

Καὶ θὰ ἐκτριβᾶμεν
ἐκλύτως κάθε πόλιν,
καὶ θὰ λαμπ' ἢ ἡμοσίανος
εἰς τὴν Ἑυρώπην ὅλην,

Ἐὰν τὸ γένος τῶν Γραικῶν
δαρ ἦθελεν ἀρχίσαι
μὲ τὰς παραστάσεις του
να μᾶς ἀπασχόλησιν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν γεγραῖτοι μου
ἀντισταθῆτε ὅλοι
καὶ τ' ὄνομα σας θ' ἀκουσθῆ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Πόλι.

Τιμῆσατε τὰ ἄρματα
τὰ διηροστολομένα,
καὶ αὐτὰ τὰ γιάταγαῖα σας
τὰ τοσὸν ἐκκουσμένα.

Καθίστε σφάβετε τὸ πᾶν,
τὰ βρέθη εἰς τὴν κλίην
καὶ δάσκατε τὸν θάνατον
σὴν γεγαῖρ ἐκείνην.

Γερότων μὴν λυποσασθε
καὶ ἀδυνάτων παιδῶν
κι' ἄς ἦν ἡ πρώτη σας ὀρμὴ
κατὰ γυναικοπαίδων.

ΘΕΩΜΑΝΟΣ Β' — Στρατιώτην ἔλαχότατος
καὶ σὸν εἶπα διὰ λέξεις
καὶ ἀκούστας τὴν γλώσσην μου
ἐπιπέμμενος καὶ στήρην

Εἰς τὸν λιμένα βρῖσκοῦνται
τῶν Εὐρωπαίων πλοῖα
καὶ μὴ διατρέξῃ κίνδυνον
ἢ Ἀυτοκρατορία

Διότι ἐνθουσιασθεὶς
εἰς τὸν καιρὸν ἐκαίγον
ὅτι αὐτοὶ μᾶς ἔκαψαν
ἐκεῖ στὸ Ναβαρίνον.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

— Μὴ ἰησμονῆτ' οὐτε στείγητ'
π' Ὀθωμανοὶ καλεῖσθε
ἐμπρὸς λοιπὸν ἀνδρείοι μου
γενναίως πολεμήσατε

Δὲν πρίπου στουὶς Ὀθωμανοῖς
ἐπιφυλάξεις τῶρα
τὰ Ναβαρίνα πάλῃωσαν
κ' ἤλθε σφαγῶν ἡ ὄρα

(Ἄκούονται πυροβολισμοί)

Οὐτε στείγητ' μὴ χάνετε
ἢ δόξα μας προσμένει,
ἴδου τὸ πῦρ τοῦ ἀρχισα
ἐμπρὸς ἀνδρειωμένοι!

(Ὀρμοὺν γεμίζοντες τὰ δειλά)

Καὶ τοὺς ἀνδρείως κίπτοντας
θέλει βραβεύει εἰς ἴσου
καλῶντας ὁ Προφήτης μας
ἐντός τοῦ Παραδείσου.

ΣΚΗΝΗ Γ.

(Εἰσέρχονται δύο ὀθωμανοὶ ἐνεπλεῖ)]

(πρὸς τὸν Χουσεῖν) — Πήγαιν' εὐθὺς ὦ Χουσεῖν
κ' εἰπὲ εἰς τὸ Ντιβάνι
ὅτι ὁ κὴρ Διοικητῆς
γνωρίζει τι θῶ κάνη.

(Ὁ Χουσεῖν φεύγει)

ΑΡΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ—Τρόμος, ἀντάρ' ἀλαλιγυ-
στήν Κρήτην ἔχει ἀρχίσει
κ' εἰς τρεῖς μέρηδες μᾶς ἔχοντε
κατάπολιορχήσει

ΜΙΟΥΛΙΤΗΣ — Ἐμπρός πηγαίνετε ὁμοῦ
καθόλου μὴ φοβῆσθε
πάρτε τὰ ὄπλα σας κ' ἔμπρός
εἰς τὴν φωτιὰν ὀρμήσατε.

(Ἐνῷ ἐκεῖνοι ἀπέρχονται ὁ Διοικητὴς
ἕτερος ἐξ ὀργῆς προσθέτει)

ΜΙΟΥΛΗΤΗΣ — Ἐμπρός σὸ πῦρ ὀρμήσατε
γενναῖα παλιχάρια
τιμῆσατε τὸ ἔθνος μὲς
π' ἐγένησε ληορτάρια

Κι' ἄς ἀνατείλῃ ἔνδοχος
σὸ γένος μὲς ἡμέρα
ὡς ἔσαν μᾶς ἐτρόμαξεν
ὁλόκληρος ἡ σφαῖρα.

Ὡς σφάξαμεν τὸ Ἄρμίνηδες
ἄς σφάξωμεν καὶ τούτους
κ' ἄς σθῶσ' ἡ Ἡμισέληνος
τὴν λάμψιν τοῦ Σταυροῦ τους.

(Ἀπέργεται ἀριστερώθεν καὶ
γίνεται ἀλλαγὴ σιγητικῆς)

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ἡ Σκηνὴ παρίστα τὴν Μορὴν τοῦ Ἀρχαδίου ἐφ' ἧς
ἀναγινώσκονται διὰ μεγάλων καὶ χρυσῶν γραμμάτων αἱ
λέξεις **ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ** ἀριστερώθεν τῆς Μο-
ρῆς διακρίνεται ὁ Ἡγούμενος Γαβριὴλ ἐν μέσῳ πολε-
μιστῶν καὶ γυναικοπαίδων θείων πῦρ εἰς τὴν πυρι-
τιδα. Καὶ αὐτὴ μὲν ἡ σκηνογραφία.

Ἐπὶ σκηνῆς παρίσταται Ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ἑλλάς ἡ
μὲν Κρήτη φοροῦσα ἐρυθρὰν καὶ ἐρραχωμένον φόρμα
κάθηται ἀκουμβημένη ἐπὶ μέγαν βράχον ἐπὶ τοῦ ὀ-
ποίου φαίρονται καὶ διάφορα Κρητικὰ ὄπλα· εἰς τὸ ἄ-

ριστερὸν τῆς σκηνῆς διακρίνονται διάφοροι κηπάρισσοι φυσικοὶ παρσιώτικες τὰξωτερικὸν νεκροταφείου, ὅπισθεν τοῦ βράχου ὑπάρχει στήλη ἐφ' ἧς ἀγαγινώσκονται μετὰ γέλοις γράμμασι τὰ ἔτη 1453, 1779, 1821, 1804, 1800, 1878, καὶ 1896· ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς στήλης ταύτης μεγάλη καὶ βαρεία ἀλυσσοὺς προσδεδεμένη νυαλλήρει ἐπὶ τοῦ βράχου ἀκριβῶς κάτωθι τῶν γραμμάτων τῆς λέξεως ΚΡΗΤΗ· τὸ ἴδιον τῆς σκηνῆς εἶνε νεκαλομμένον ὑπὸ πετρῶν διακρίνονται δὲ ὄσα καὶ σκελετοὶ ἀνθρώπων ἀνάμιξ μετὰ κρητικῶν ἐνδυμάτων, ὀπλων κ.λ. ἢ δὲ Ἑλλῆς ἴσασται ἀντικρὺ τῆς Κρήτης φέρουσα τὴν Ἑλληνικὴν σφραγῆν ἀρὰ χεῖρας, ἔχουσα τὴν κόμην ἐρρημένην ἐπὶ τῶν ὤρων καθὼς καὶ ἡ Κρήτη, φοροῦσα δὲ λευκὴν ἐσθῆτα μετὰ κτανῶν ταυριῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, Ἡ Ἑλλῆς ἴσασται ἐντελῶς ἀκινήτος ὡσεὶ ἀγαλματοειδῆς, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκινήτους.

ΚΡΗΤΗ

Γλυκντάτη μου μητέρα, ῥίψε βλέμμα κ' εἰς ἐμένα,
εἰς τὴν Κρήτην ποῦ σὲ σέβει τὰς ἐλπίδας τῆς στηρίζει,
εἰς τὴν γῆν αὐτὴν δὲν μένοντι παρὰ κόκκαλα ὀσπασμένα,
κ' ἐβδομήντη πλέον ἔτη μόνον αἷμα τὴν ποτίζει.

Τῆς ἀνολξέως λουλούδια, δὲν φυτρώνουν ἐδῶ κάτου,
νεκρολούλουδα μονάχα μέσα σ' ἔρημα χορτάρια,
πρὸ τοιαύτης δὲ εἰκόρος τοῦ δρεπάρου τοῦ θανάτου,
ἐξηράνθησαν καὶ δένδρα καὶ τῶν δένδρων τὰ κλωνάγια.

Καὶ τὰ τέκνα μου μητέρα, με εἰς εἰς εἰς τὸ στόμα,
μὲ εἰς νὰ ζήσουν θέλουν, μὲ εἰς καὶ νὴ πηθάνουν,
Ἡ Εὐρώπη, ὦ μητέρα, δὲν ἀπέκαμεν ἀκόμα,
τὰς σκληρότητας νὰ βλέπῃ ποῦ οἱ ἄπιστοι μου κάμουν;

Τὰς βαρείας μου ἀλυσσοὺς, εἶδε τέλος, ὦ μητέρα,
σπεύσον ἄσσε τας, εἰ' ὦρα, διὰ νὰ λθῶ εἰς ἐσένα,

τὸν ἑγγὺν ἀδελφωμένοι πολέμησάμε μά μέρῃ
Πλήρ ἢ Κρήτη συνέχίζει διαρκές εἰκοσιέννυ!

Ναί ὦρ σήμερον ἀκόμη δὲν κατέπευσε ἡ γῆχη,
οὔτε μᾶς ἡμέρας μόνον δὲν ἐρέθηκε ἡτυχίας.
αἷμα στάζουν αἰ πηγάδες, καὶ τὰ ὄρη καὶ οἱ βράχοι,
πρὸς τὸ αἰῶνος καὶ αὐτῆς τῆς ιστορίας.

Ἄπο ἐν εἰς ἀλλοῦ ἄλλον πόλεις δύση πύρ το λονταί,
ὑπὸ ὀρδῶν ἀγριότατων Βεργαζίων Ζυπιτιέδων,
βασιλεύει μέγας τρόμος καὶ τὰ πάντα ἐρημοῦνται,
διότι οἱ ἀπιστοὶ προβαίνουν εἰς σφαγὰς γυναικοπαίδων!

Τὴ ἐλευθερὰ πορλάχια, ποῦ ἀπτοῦν εἰς τὸν ἀέρος
κ' εἰς τὴν Κρήτην μᾶς χαρίζουν τὸ γλυκὺ καλλιὸν ἡσά τους.
εἰδωνεύονται κ' ἐκεῖνα, πλὴν ὅση μέρη εἰδωμένα
μὲ πυρρίδα καὶ γ' αἷμα θέλουν κτίσει τὴν γωῆν ἡ τους.

Δὲν ἀπέλαμον ἀκόμη ἄρ καὶ ἔχω τὰς ἀλύσεις,
μόνη ἐρημος, καὶ ἔσγη ἀρωκίλομαι μητέρα.
τρέξε τέλος ἐκεῖ πέρα, τρέξε τέλος πρὸ τὰς ἀλύσεις,
τῆς γλυκεῖας ἐλευθερίας ἢ ἀταπρεύσω τὸν ἀέρος!

Ἔορτας καὶ πακηγύρες, δὲν γυφρίζουμι ἐκεῖ κίτοντα
ἔορταί μας εἰν τῆς μάχης ὁ καπνὸς καὶ ἡ πυρρίδα
τὸ δὲ εἰπεῖτα προβαίνουν μαθρον γῶμα τοῦ θαυμάτου,
ὡς κ' αὐτὸ ἐξοικειώθη μὲ τοῦδε Ἡρώας τῆς Κρήτης.

Δὲν δειλιάζει ὄχι ὄχι, λεοντάρια ἔλαχουμένα
ἔχουν σκέτην τὸ τουφέκι, καὶ ἀππίδα τὴν θρησκείαν.
Καὶ ὡς Ἡλλήνες σὺς μάχας πολεμῶν ἀδρειωμένα,
διὰ τῆς πύσης καὶ πατρίδα, μὲ τὴν βάρβαρον Τουρκίαν.

Εἰν ἡφαίστειον ἢ Κρήτη, μὲ καπνοὺς καὶ γλόγας μαύρας
καταφλέγον τοὺς τυράντους τῆς γυλῆς τῆς ἐλληνίδος,

είσαι πρόμαχος τοῦ Γένους καὶ Μοῦνῃ τῆς Ἁγίας Λαύρας!
βρολογερότατον καμῖνι, τῆς Μεγάλῃς μας Πατρίδος!

Σπεθσον τάχιστα μητέρα, σὺν ἀγῶνα μου εὐ δράμης,
καὶ θὰ μάθουν ἐν τῷ ἄμα οἱ λαοὶ τῆς Ἑλληνίδος,
πῶς τὴν ἐκκρηξὶν τῆς Κρήτης, δὲν τὴν σβένουν αἱ Δυνάμεις
ἄν κ' ἐκεῖται τῆς ἐθέσαν τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου!

Ἐρωὶς ἐν μαρτυρίῳ! μὲ ἀλύσεις δεδεμένη,
εἴχ' ἐλπίζει, πλὴν ματαίως, ἐκ τυράννων Βασιλέων,
τὴν γλυκερὴν ἐλευθερίαν, μόνον σ' ἔρωσι προσμύει,
ἀρκετὰ δευροπαθήσαν τὸν λαόν τῆς τὸν γενναίον!

Ἄλλὰ ἄρα γε εὐ ἦρε πεπρωμένον ὦ μητέρα,
εἰς τὸ αἷμα μέσα κρῖνος Ἐλευθερίας εὐ βλαστήση;
κί ἡ γαλόζια τοῦ Σταυροῦ μας, ἡ σημαία ἐκεῖ πέρα,
εἰς τῆς Κρήτης τὰς ἐπάλλειες, ὑψηλὰ εὐ κυματίζει;

Ἄν σκληρὰ διπλωματὰ, τὰς ἐλπίδος μου διαλύση,
μαύρη δὲ ἀπελπισία σὺν δειρά μου ἔλθῃ πλέον,
τὸ «Καλλίτερα μίαν ὥραν» εἰς τὴν Κρήτην θ' ἀντηχήση,
σὴν Μοῦνῃ τοῦ Ἄρχαδίου, ἀπ' τὸν Ῥῆγα τὸν Φερατὸν!

Θὰ συνάξῃ τὰ παιδιὰ τῆς, εἰς παρήγγυρον μεγάλην,
Μίαν φορὰν ἀκόμη νεῖαν σὴν Μοῦνῃ τοῦ Ἄρχαδίου,
μὲ Σταυρὸν σὴν μίαν χεῖρα, μὲ πυρᾶς δαυλὸν σὴν ἄλλη,
καὶ θὰ δώσῃ πλέον τέλος τοῦ φρικτοῦ τῆς μαρτυρίου.

Κί ἀναβλέποντα τὰ ἔθρη ὑψηλὰ σὺν Ψηλορείτη,
θ' ἀτενίσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Ἐστασιωμένου
κί ὡς ληστής σὺν σ' ἔκεινον, σταυρωμένη εἰν ἡ Κρήτη!
μὲγα ἱρόπαιον αἰῶνος!... κατὰ μάρτυρος παρθένου!

Καὶ σκιαὶ μαρτύρων τόσων, ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων
ἐνωμένα θ' ἀνακράξουν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν,
ὄτ' ἡ χώρα τῶν Ἑρῶν δὲν ὑπάρχει ζῶσα πλέον,
δὲν ὑπάρχ' ἡ Κρήτη πλέον, ἀλλὰ ζῆ στήν ἱστορίαν!

ΕΛΛΑΣ (περιπαθῶς δράμουσα πρὸς αὐτήν)

Γλυκεῖα τοῦ ἔθρου Ἑρῶς,
ἡ ὥρα νῦν ἐπίστη,
ἔλθι εἰς τὰς ἀγκάλας μου
Κρήτη! Χριστὸς Ἀρίστη.

(Ἐγαγκαλιζομένη αὐτήν) Εἰκὼν

Τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Ἑλλάδος, διαδέχονται
χαρμόσυνοι πυροβολισμοὶ ὑπὸ τὸ ἀπλῆστον φῶς τῶν
βιγγαλικῶν ἐν μέσῳ χαρμοσύνων κωδωνοκροσιῶν τῆς
Ἱερᾶς Μοῦσῆς τοῦ Ἀρκαδίου ἐνῶ ἡ μουσικὴ παιανίζει
τὸ ἔθνικόν ὕμνον· ταυτοχρόνως εἰσέρχονται Κρήτες ὀ-
πλαρχηγοὶ μετὰ τοῦ Μητροπολίτου φέροντος Σταυρὸν ἀνὰ
χεῖρας, πάντες δὲ πλὴρ τοῦ Μητροπολίτου γορυπετοῦσι
πρὸ τῆς εἰκότος· ἡ εἰκὼν τοῦ ἐγαγκαλισμοῦ διαρκεῖ μέχρι
τέλους τοῦ ἔθνικοῦ ὕμνου ὅποτε πίπτει ἡ αὐλαλα.

ΤΕΛΟΣ



2





